

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/63/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1620010072
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1620010072.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov Mgr. Michala Kačániho, PhD. a JUDr. Jána Goliana, PhD. v trestnej veci obžalovaného N. K., pre prečin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v znení účinnom v čase spáchania skutku a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Malacky z 10.02.2021 sp. zn. 3T/10/2020, na verejnom zasadnutí konanom 11. novembra 2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného N. K., nar. XX.XX.XXXX z a m i e t a .

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Malacky z 10.02.2021 sp. zn. 3T/10/2020 bol obžalovaný N. K. uznaný za vinného pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 31.07.2019 v súbehu s prečinom legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v znení účinnom do 31.07.2019, na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase od 26.03.2018 do 09.04.2018 presne nezisteným spôsobom neoprávnene si prisvojil nový mobilný telefón zn. Apple iPhone X 256 GB Silver s IMEI: XXX XXX XXX XXX XXX v pôvodnom balení v hodnote 1.200,- eur, patriaci spoločnosti Ingram Micro Slovakia, s.r.o., Logistický areál P3 Bratislava C., R. S XXXX, W., a to v období, keď pracoval v tejto spoločnosti, a uvedený mobilný telefón napriek tomu, že vedel, že pochádza z trestnej činnosti, dňa 09.04.2018 predal v originálnom balení s príslušenstvom za výrazne nižšiu sumu vo výške 800,- eur V. T. S., pričom ju ubezpečil, že tovar nepochádza z trestnej činnosti, čím spôsobil škodu spol. Ingram Micro Slovakia, s.r.o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom Logistický areál P3 Bratislava C., R. S XXXX, W. vo výške 1.200,- eur a Ing. T. S., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom Na K. XA, H. vo výške 800,- eur.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému podľa § 233 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/ Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. bol obžalovanému výkon uloženého trestu odňatia slobody podmiennečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu bola určená skúšobná doba 3 roky.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená aj povinnosť nahradiť poškodenej Ing. T. S. škodu v sume 800,- eur.

Napokon podľa § 288 ods. 1 Tr. por. bola poškodená spoločnosť Ingram Micro Slovakia, s.r.o. s nárokom na náhradu škody odkázaná na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie obžalovaný N. K. a to písomným podaním urobeným prostredníctvom svojho obhajcu, smerujúce do výroku o vine a treste.

V písomných dôvodoch podaného odvolania obžalovaný N. K. uviedol, že obžaloba prokurátora Okresnej prokuratúry Malacky s poukazom na vykonané dokazovanie na súde je postavená na domnienkach, ktoré nemôžu stačiť na vyslovenie viny obžalovaného. V rámci dokazovania na súde boli iba čítané výpovede V. S. a V. Y., teda dôkazná situácia bola rovnaká ako v prípravnom konaní. Svedok V. Y. uviedol, že v spoločnosti, v ktorej obžalovaný pracoval, mal cca 49 zamestnancov a od 5 do 30 brigádnikov. Uviedol, že všetci títo ľudia prichádzali do kontaktu so všetkými mobilnými telefónmi, čo sú v sklade. Z výpovede ďalej vyplýva, že Ing. Y. nevedel potvrdiť ani tú skutočnosť, či sa predmetný telefón v sklade vôbec nachádzal. Možno teda pripustiť aj tú skutočnosť, že telefón sa do skladu vôbec nedostal a obžalovaný ho logicky nemohol odcudziť. Ďalej uviedol, že v sklade okrem obžalovaného pracovali ďalší minimálne 3 brigádnici, ktorí mali podľa poškodeného rovnaké možnosti ako obžalovaný. V tomto smere však na pojednávaní nebol vykonaný žiadny dôkaz, títo 3 brigádnici neboli na hlavnom pojednávaní obžalobou navrhovaný na vykonanie dôkazu. V rámci hlavného pojednávania nebol získaný žiadny dôkaz, ktorý by verziu obžalovaného o kúpe telefónu neznámou osobou akýmkoľvek spôsobom spochybnil. Je to tvrdenie obžalovaného, pričom ak neexistuje žiadny dôkaz o jeho nepravde, musí sa táto skutočnosť považovať za nespochybniteľnú. Vo vzťahu k trestnému činu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. nebol na hlavnom pojednávaní vykonaný žiadny dôkaz, ktorý by akýmkoľvek, hoc aj čiastočným spôsobom preukázal, že obžalovaný uvedený mobilný telefón odcudzil. Svedok Ing. Y. nevedel na 100% potvrdiť ani tú skutočnosť, či sa telefón vôbec do skladu spoločnosti Ingram Micro Slovakia, s.r.o. vôbec dostal. Vedel potvrdiť iba to, že do areálu spoločnosti bola doručená paleta, na ktorej telefón mal byť. K odcudzeniu telefónov pritom dochádzalo aj v čase pred nástupom obžalovaného do spoločnosti, ako aj po ukončení jeho činnosti pre spoločnosť. Viac ako v inom prípade je tak nutné aplikovať zásadu trestného konania in dubio pro reo. Obžalovaný preto navrhoval, aby Krajský súd v Bratislave zrušil napadnutý rozsudok a obžalovaného spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Malacky sp. zn. 1Pv/56/2019/1106 oslobodil, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

K odvolaniu obžalovaného sa vyjadril prokurátor osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 29.06.2021, v ktorom uviedol, že vinu obžalovaného považuje za dostatočne preukázanú. Podľa prokurátora je potrebné každú výpoveď hodnotiť aj z hľadiska jej pravdepodobnosti a hodnovernosti. Tiež je potrebné posudzovať aj osobu, ktorá výpoveď uskutočňuje. Nemožno sa uspokojiť s výpoveďou obžalovaného o tom, že ukradnutú vec mal nadobudnúť od inej neznámej osoby, pretože rozšírenie tejto „taktiky“ medzi páchatelmi trestných činov by automaticky bránilo odstíhať takmer každého páchatela krádeže, ktorý by bol prichytený s odcudzenými vecami. Stačilo by mu pri výsluchu tvrdiť, že ich 5 minút dozadu kúpil od neznámej osoby na rohu (ako to v konečnom dôsledku obžalovaný aj v tomto konaní učinil). Je potrebné sa vždy zaoberať týmto tvrdením v kontexte celého prípadu a vyhodnotiť, aká je pravdepodobnosť takejto verzie o priebehu skutku. Ak totiž verzia ponúknutá obžalovaným je krajne nepravdepodobná, takáto „verzia“ posilňuje pravdivosť hodnotu opačnej verzie, t. j. verzie, že sa skutok stal tak, ako to tvrdí obžaloba a ako to aj skonštatoval súd vo svojom odsudzujúcom rozsudku, pretože práve nepravdivosť a nelogickosť tvrdení obžalovaného pôsobí ako ucelenie a spevnenie protichodnej verzie obžaloby. Vina obžalovaného nemôže byť vždy preukázaná výlučne priamymi dôkazmi, ako to de facto vo svojom odvolaní požaduje obhajoba, ale postačuje aj súhrn nepriamych dôkazov, ktoré v súhrne vytvárajú logický sled udalostí a vnútorne neprotirečivú verziu o priebehu skutku. Konštatovanie viny obžalovaného nie je založené na domnienkach, ale v prvom rade na sérii logicky na seba nadväzujúcich zabezpečených dôkazov. Ďalej uviedol, že sa stotožňuje s argumentáciou súdu o tom, že nemožno prenášať vinu za spáchaný skutok na iného zamestnanca spoločnosti, ak to bol práve obžalovaný, ktorý predmetný odcudzený iPhone preukázateľne držal a disponoval ním. Verzia obžalovaného o tom, že mu neznáma osoba náhodne ponúkne za výrazne podhodnotenú sumu telefón, ktorý bol odcudzený práve z pracoviska obžalovaného, je účelová a až absurdná. Takéto neuveriteľné množstvo náhod je priam vylúčené. Je vysoko nepravdepodobné, aby obžalovaný kúpil predmetný odcudzený telefón od neznámej osoby za zlomok skutočnej hodnoty (300,- eur), keď bolo možné obratom tento telefón predat' za oveľa vyššiu hodnotu, teda za hodnotu, za ktorú ho predal sám obžalovaný (800,- eur). Za týchto okolností je veľmi nepravdepodobné, aby neznáma osoba nepredala sama telefón za predmetnú vyššiu sumu, keďže ešte aj cena, za ktorú predal telefón obžalovaný, bola stále o poznanie nižšia, ako skutočná hodnota predmetného telefónu. Práve táto disproporcija medzi cenami, za ktorú údajne nadobudol telefón obžalovaný, za akú ho predal a koľko v skutočnosti bola jeho predajná cena, robí verziu obžalovaného krajne nepravdepodobnú. V kontexte ostatných vykonaných dôkazov, t. j. že išlo práve o telefón z pracoviska obžalovaného, že ten zatajil poškodenej S. jeho pôvod, sú práve tie nepriame dôkazy, ktoré vytvárajú ucelenú verziu o vine obžalovaného a to aj v spojení s listinnými dôkazmi o tom, že odcudzený tovar bol podľa faktúr

dodaný a naskladnený u poškodenej spoločnosti Ingram Micro Slovakia, s.r.o. a o tom, že to bol práve obžalovaný, ktorý mal tovar prijať, resp. pracoval na úseku, kde sa s dodaným tovarom nakladalo a kde práve kontrola v rámci objektu bola nižšia a vytváral sa reálny predpoklad pre odcudzenie tovaru interným zamestnancom. Podľa prokurátora je nelogické tvrdenie obhajoby o tom, že poškodená spoločnosť Ingram Micro Slovakia, s.r.o. tovar možno ani nemala a nedisponovala ním, keďže ako to vyplýva z logiky veci, bolo to práve dodanie tovaru poškodenej spoločnosti, cez ktorú sa tovar dostal do „obehu“ a ku konečným spotrebiteľom. Ak by bolo tvrdenie obžalovaného správne, potom by reálne ani telefón v obehu nebol, pretože by nemal byť ako dodaný, keďže by neexistoval dodávateľ, ktorý by ho legálne do Slovenskej republiky dopravil a tento telefón po prvý krát „chýbal“ práve u poškodenej spoločnosti. Práve to, že sa tovar objavil u obžalovaného, je dostatočným dôkazom, že skutočne cez poškodenú spoločnosť bol dovezený do Slovenskej republiky a zároveň uvedený do obehu, aj keď nie legálnou cestou. Čo do výroku o treste prokurátor konštatoval, že tento považuje za primeraný povaha a závažnosti skutku, ako aj osobe páchatelia. Odvolanie obžalovaného považuje z tohto dôvodu v celom rozsahu za nedôvodné. Na tomto základe navrhol, aby Krajský súd v Bratislave odvolanie obžalovaného zamietol ako nedôvodné.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní obžalovaného, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnil obhajca obžalovaného a prokurátor krajskej prokuratúry. Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného, ktorému bolo upovedomenie o verejnom zasadnutí riadne a včas doručené, pričom obžalovaný výslovne požiadal, aby sa verejné zasadnutie vykonalo v jeho neprítomnosti, čím boli splnené podmienky na postup podľa § 293 ods. 7 Tr. por. Krajský súd vykonal verejné zasadnutie aj v neprítomnosti zástupcu poškodenej spoločnosti Ingram Micro Slovakia, s.r.o. a poškodenej V. T. S., nakoľko na takéto postup boli splnené všetky zákonné podmienky upravené v § 294 ods. 1 Tr. por.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom sa v plnom rozsahu pridrižoval argumentov obsiahnutých v písomne podanom odvolaní. Ďalej uviedol, že ak by sa prijali závery, ktoré prezentoval prokurátor vo vyjadrení k odvolaniu obžalovaného, tak by sa obžalovaný musel odsúdiť za všetky krádeže, ktoré sa stali v obchodnej spoločnosti, kde obžalovaný pracoval. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a sám rozhodol tak, že obžalovaného spod obžaloby oslobodí.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhla, aby krajský súd v zmysle § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd na podklade odvolania obžalovaného podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného N. K. nie je dôvodné.

Odvolací súd úvodom konštatuje, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov, je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci, pokiaľ ide o zistenie, že predmetné skutky sa stali spôsobom popísaným vo výrokovej časti napadnutého rozsudku a tieto spáchal obžalovaný N. K.. Na tomto základe potom prvostupňový súd vyvodil z dôkazov skutkové zistenia, ktoré sú správne a ktorým nemožno nič vytknúť.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. okresný súd vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov. Odôvodnenie napadnutého rozsudku možno považovať za presvedčivé, ktoré nenechalo otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na súde vyššieho stupňa s výnimkou otázky závažnosti činu ako materiálnej podmienky, ktorej naplnenie sa nevyhnutne vyžaduje pre vyvodzovanie trestnoprávnej zodpovednosti za spáchanie prečinu, k čomu sa odvolací súd vyjadri na inom mieste odôvodnenia tohto uznesenia.

Ani odvolací súd nemá pochybnosti o správnosti skutkových zistení uvedených vo výroku napadnutého rozsudku, pretože zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní a ich náležitému vyhodnoteniu a je nimi jednoznačne a nepochybne preukázané, že obžalovaný N. K. sa

v kritickom čase a za daných okolností, ako aj spôsobom ustáleným v rozsudku súdu prvého stupňa, dopustil konania, ktoré je opísané v skutkovej vete prvostupňového rozsudku.

Vina obžalovaného N. K. bola preukázaná výpoveďou zástupcu poškodenej spoločnosti Ingram Micro Slovakia, s.r.o. - svedka Ing. C. Y., výpoveďou svedkyne poškodenej Ing. T. S., ako aj listinnými dôkazmi, predovšetkým zápisnicou o vydaní veci - odcudzeného mobilného telefónu Apple iPhone X 256 BB Silver, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXX, ktorý poškodená V. T. S. kúpila od obžalovaného N. K., dokumentáciou preukazujúcou výkon pracovnej činnosti obžalovaného v priestoroch spoločnosti Ingram Micro Slovakia, s.r.o., ďalej listinnými dôkazmi vzťahujúcimi sa k odcudzenému mobilnému telefónu a k jeho dodaniu a naskladneniu v poškodenej spoločnosti, ako aj zadokumentovanou elektronickou komunikáciou medzi obžalovaným N. K. a poškodenou V. T. S..

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného N. K. krajský súd zistil, že nejde o novú doteraz neuplatnenú obhajobu obžalovaného, ale len o opakované tvrdenia z predchádzajúcich štádií trestného stíhania, s ktorými sa v súlade so stavom vecí a zákonom vysporiadal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Aj odvolací súd považuje obhajobné tvrdenia obžalovaného za neopodstatnené, ktoré nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch a ich náležitom vyhodnotení spôsobom upraveným v § 2 ods. 12 Tr. por.

V posudzovanej veci nie je sporné, že obžalovaný N. K. pracoval v priestoroch spoločnosti Ingram Micro Slovakia, s.r.o. v období, v ktorom práve z týchto priestorov došlo k odcudzeniu predmetného mobilného telefónu. Rovnako nie je spornou ani tá skutočnosť, že obžalovaný N. K. tento mobilný telefón ponúkol na predaj prostredníctvom inzertného internetového portálu bazos.sk a následne ho na základe takejto inzercie predal poškodenej V. T. S. za sumu 800,- eur. Tieto skutočnosti vyplývajú zo zhodných vyjadrení obžalovaného N. K. a svedkov (poškodených) V. C. Y. a V. T. S., s ktorými korešpondujú aj jednotlivé listinné dôkazy. Z výpovede zástupcu poškodenej spoločnosti - svedka V. C. Y. však ďalej vyplýva, že zo samotného skladu nie je síce veľmi možné odcudziť tovar, nakoľko tam majú detektory a strážnu službu, avšak riziko odcudzenia tovaru bolo dané pri jeho vykládke a nakládke z kamióna, kde pracoval aj obžalovaný. Okrem toho, v čase odcudzenia mobilného telefónu mali v areáli dva sklady (jeden externý), medzi ktorými sa tovar pravidelne prevážal, pričom kontrola pri preprave tovaru z jedného skladu do druhého nebola takmer žiadna. Obžalovaný pritom pracoval pri nakladaní a vykladaní tovaru pre obidva sklady. Práve tieto skutočnosti, ktorých pravdivosť ani krajský súd nemal žiaden relevantný dôvod spochybňovať, majú zásadný význam, nakoľko v kontexte následného disponovania s odcudzeným mobilným telefónom obžalovaným N. K., ním uskutočneného inzerovania tohto telefónu a jeho predaja poškodenej V. T. S., možno vylúčiť akúkoľvek inú a pre obžalovaného priaznivejšiu alternatívu skutkového deja než je tá, že to bol práve obžalovaný N. K., ktorý si neoprávnene prisvojil mobilný telefón v priestoroch spoločnosti Ingram Micro Slovakia, s.r.o., ktorý následne od neho kúpila poškodená Ing. T. S. a ktorej zatajil jeho pôvod v trestnej činnosti tvrdením, že ho dostal od svojej matky k narodeninám. Obhajobu obžalovaného aj odvolací súd považuje za neopodstatnenú, účelovú a v konečnom dôsledku za vylúčenú, ktorej nezodpovedajú ani časové súvislosti, keďže od odcudzenia telefónu (najskôr dňa 26.03.2018) do jeho inzerovania na internetovom portáli a prvého kontaktu s poškodenou (dňa 05.04.2018) uplynul zjavne iba krátky čas (niekoľko dní) na to, aby sa od iného páchatel'a než je obžalovaný predmetný mobilný telefón dostal do dispozície ďalšej osoby, ktorá ho zhodou náhod mala iniciatívne ponúknuť práve obžalovanému (ktorý pracoval v priestoroch, z ktorého bol tento telefón odcudzený) na diskotéke v Subclube v Bratislave za výrazne podhodnotenú sumu, avšak stále dosť vysokú na to, aby mal presne takú sumu v hotovosti obžalovaný pri sebe a tento ho následne ponúkol na predaj na internete. Uvedené platí o to viac, že deň 05.04.2018, kedy poškodená V. T. S. reagovala na inzerát obžalovaného, bol štvrtok, z čoho možno dôvodne usudzovať na to, že obžalovanému by v takom prípade musel byť predmetný mobilný telefón predaný neznámou osobou ešte oveľa skôr, keďže podľa jeho vyjadrenia sa tak malo stať na diskotéke v podniku Subclub v Bratislave. S ohľadom na všetky časové a logické súvislosti je tak v rovine zásad rozumného uvažovania možné vylúčiť obžalovaným predkladanú verziu rozhodných skutkových okolností.

Pokiaľ obžalovaný namietal, že nebolo preukázané samotné dodanie uvedeného telefónu do priestorov poškodenej spoločnosti, odvolací súd považuje tento argument za vyvrátený listinnými dôkazmi, z ktorých dodanie tovaru poškodenej spoločnosti jednoznačne vyplýva, pričom tento fakt nie je možné spochybniť iba na základe tvrdenia svedka o tom, že jeho dodanie nebolo fyzicky skontrolované. Z tohto hľadiska je významnou práve tá skutočnosť, že obžalovaný mal predmetný telefón v dispozícii,

čo potvrdzuje skutočnosť jeho dodania dodávateľom tak, ako na to správne poukazuje aj prokurátor v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu obžalovaného. Ak obhajoba poukázala na to, že prijatie záverov prokurátora by muselo viesť k odsúdeniu obžalovaného aj za ostatné krádeže, ku ktorým došlo v priestoroch poškodenej spoločnosti, tak krajský súd uvádza, že obžalovaný mal preukázateľne v dispozícii iba ten mobilný telefón, ktorý predal poškodenej V. T. S..

Za neopodstatnený je potrebné považovať aj ten obhajobný argument obžalovaného, že v zmysle vyjadrenia svedka V. C. Y. pracovali na rovnakom mieste aj ďalší traja brigádnici, ktorí mali rovnaké možnosti ako obžalovaný, avšak títo neboli vôbec vypočutí. Aj podľa odvolacieho súdu je v tomto smere podstatným to, že to bol práve obžalovaný, ktorý mal odcudzený telefón vo faktickej moci a disponoval s ním ako s vlastným.

Ku skutku právne kvalifikovanému ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 31.07.2019 krajský súd záverom dodáva, že jednotlivo bude možné vždy spochybňovať každý dôkazný prostriedok a každú skutočnosť z neho vyplývajúcu, avšak takýto spôsob hodnotenia dôkazov nezodpovedá dikcii § 2 ods. 12 Tr. por. Hodnotenie dôkazov sa neobmedzuje iba na izolované hodnotenie každého konkrétneho dôkazu jednotlivo, ale aj v ich súhrne a to v oboch rovinách podľa vnútorného presvedčenia hodnotiaceho orgánu (v danom prípade súdu) založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, nakoľko iba tak je možné na základe zásad správneho a logického uvažovania dospieť k výsledku, ktorý zodpovedá vykonanému dokazovaniu.

Krajský súd teda uzatvára, že v posudzovanej veci všetky zistené a preukázané skutočnosti vyplývajúce z vyššie zmienených dôkazov tvoriacich jeden ucelený, na seba nadväzujúci a vzájomne sa dopĺňajúci celok a spôsob ich hodnotenia v intenciách uvedeného ustanovenia vylučujú akékoľvek rozumné pochybnosti o vine obžalovaného za stíhaný prečin krádeže. Súdom prvého stupňa ustálenej právnej kvalifikácii zodpovedajú všetky skutkové okolnosti vrátane spôsobeného následku.

Čo sa týka skutkových okolností naplňujúcich zákonné znaky prečinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v znení účinnom v čase spáchania skutku, tieto sú preukázané výpoveďou obžalovaného N. K. a poškodenej V. T. S., ako aj už uvedenými skutočnosťami preukazujúcimi spáchanie prečinu krádeže. Hoci súbeh trestného činu krádeže a legalizácie príjmu z trestnej činnosti je v prípade odcudzenia cudzej veci a jej následného predaja skôr ojedinelý, v danom prípade je takáto právna kvalifikácia správna a zodpovedá výsledkom vyplývajúcim z procesu dokazovania. V súdnej praxi je totiž súbeh týchto dvoch trestných činov závislý práve od existencie a preukázania subjektívnej stránky - zavinenia vo forme špecifického priameho alebo nepriameho úmyslu predpokladaného v § 233 Tr. zák. (v znení do 31.12.2020). Vo väčšine obdobných prípadov bola neexistencia zavinenia pri trestnom čine legalizácie príjmu z trestnej činnosti daná práve tým, že úmysel páchatel'a (a to ani nepriamy) nesmeroval k samotnému zatajeniu príjmu z trestnej činnosti, k zakrytiu jeho pôvodu v trestnom čine a pod., t. j. nebol daný takýto špecifický úmysel, ale úmysel smeroval výlučne len k realizácii úžitku vyplývajúceho zo samotného trestného činu krádeže bez toho, aby úmysel páchatel'a prekročoval takto vymedzený rámec vôľovej zložky.

V danej trestnej veci tomu tak zjavne nebolo, keďže konanie obžalovaného po tom, čo sa odcudzením mobilného telefónu dopustil prečinu krádeže, jednoznačne smerovalo aj k prevodu ním odcudzenej veci na iného spôsobom, ktorý nevyvoláva žiadne pochybnosti o tom, že obžalovaný chcel zakryť pôvod tejto veci v trestnej činnosti. Takýto záver možno vyvodiť z vyjadrenia poškodenej V. T. S., ktorá uviedla, že sa obžalovaného výslovne pýtala, odkiaľ predávaný telefón má, na čo jej on odpovedal, že ho dostal od mamy k narodeninám. Toto svoje vyjadrenie napokon potvrdil aj sám obžalovaný N. K.. Na tomto základe sú tak právne závery prvostupňového súdu aj pri tomto skutku správne, keďže obžalovaný naplnil všetky formálne znaky prečinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v znení účinnom v čase spáchania skutku.

Vzhľadom na popis skutku v skutkovej vete rozsudku krajský súd už len dopĺňa, že v danom prípade ide o súbeh viacčinný, t. j. spáchaný dvomi skutkami, keďže skutkovo ide o dve samostatné konania, kde ani časť jedného konania nie je pre následok vyplývajúci z konania druhého kauzálny.

Na podklade uvedených úvah odvolací súd uzatvára, že vykonaným dokazovaním boli rozhodné skutkové okolnosti pri prečine krádeže a pri prečine legalizácie príjmu z trestnej činnosti preukázané

v rovine požadovaného najvyššieho možného stupňa istoty na úrovni pravidla „istoty bez rozumných pochybností“.

Pokiaľ ide o otázku viny, je potrebné súdu prvého stupňa vytknúť to, že v odôvodnení napadnutého rozsudku sa nijakým spôsobom nevysporiadal so závažnosťou prečinu (a to každého osobitne) cez kritéria obsiahnuté v § 10 ods. 2 Tr. zák. Uvedené ustanovenie upravuje materiálny znak pri prečinoch, ktorý sa uplatňuje ako tzv. materiálny korektív k formálnym znakom prečinu. To znamená, že súd je povinný popri formálnych znakoch prečinu vždy skúmať aj to, či je naplnený aj Trestným zákonom požadovaný konkrétny stupeň závažnosti prečinu. Pre takéto posúdenie sú určujúce kritéria taxatívne upravené v § 10 ods. 2 Tr. zák., z ktorých je súd povinný vychádzať pri hodnotení konkrétnej závažnosti činu, pričom je potrebné rešpektovať požiadavku, že skutočnosti predpokladané v § 10 odsek 2 Trestného zákona je potrebné hodnotiť vo svojom súhrne bez toho, aby sa niekto pripisoval väčší či menší význam (jednej na úkor druhej). Svoje zistenia je súd prvého stupňa následne povinný aspoň stručne uviesť a vysvetliť v odôvodnení svojho rozhodnutia, nakoľko dokazovanie okolností preukazujúcich mieru (stupeň) závažnosti prečinu v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák. je pri prečine obligatórne (Uznesenie Vyššieho vojenského súdu v Trenčíne z 03.03.2008, sp. zn. 4To/2/2008, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 3/2008 pod č. 23). Vzhľadom na to, že dovolací súd môže pri posudzovaní dôvodu dovolania uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. hodnotiť i potrebnú (vyššiu než nepatrnú) závažnosť prečinu (§ 10 ods. 2 Tr. zák.) a opierať sa pritom o dôkazy, ktoré boli v súdnom konaní vykonané; nesmie však skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 15.04.2014, sp. zn. 2 Tdo 17/2014 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR 8/2014 pod č. 121), považoval krajský súd za potrebné poukázať na tento nedostatok odôvodnenia napadnutého rozsudku. Na tomto základe odvolací súd dopĺňa, že spôsob vykonania činu a jeho následok, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, ako aj miera zavinenia a pohnútky vykazujúce pri oboch stíhaných prečinoch taký konkrétny stupeň závažnosti, ktorý nemožno hodnotiť ako nepatrný, ktorý by neodôvodňoval potrebu vyvodzovania trestnoprávnej zodpovednosti. Z hľadiska výšky spôsobenej škody tak poškodenej spoločnosti Ingram Micro Slovakia, s.r.o., ako aj poškodenej Ing. T. S., využitie výkonu pracovnej činnosti na odcudzenie tovaru a následne zavádzanie poškodenej pri jeho predaji využívajúc jej dôveru a presvedčenie o legálnom pôvode tejto veci a napokon aj zavinenie vo forme priameho úmyslu pri oboch prečinoch a zisťovaný motív páchatel'a, nedáva žiaden rozumný základ pre konštatovanie, že by konkrétna závažnosť činu nezodpovedala typovej závažnosti vyjadrenej už oboma skutkovými podstatami oboch trestných činov. Inak povedané, z hľadiska závažnosti spáchaných činov ide o činy vyššej než nepatrnej závažnosti, ktoré sa nijakým zásadným spôsobom nevymykajú prípadom, ktorým príslušné skutkové podstaty poskytujú trestnoprávnu ochranu.

Pri skúmaní výroku o treste napadnutého rozsudku krajský súd nezistil žiadny zákonný dôvod na zrušenie alebo zmenu uloženého trestu (úhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky s podmienočným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 3 roky).

Je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Tr. zák., ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukladanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Tr. zák. základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadří morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Závery na primeranosť postihu páchatel'a trestného činu sa musia opierať o skutočný stav veci a musia z neho vyplývať.

Vzhľadom na to, že obžalovaný spáchal dva prečiny, súd prvého stupňa postupoval správne, keď obžalovanému ukladal úhrnný trest podľa zásad vyjadrených v § 41 ods. 1 Tr. zák.

Prvostupňový súd v súlade so stavom veci zistil a ustálil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, prihliadol na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, ako aj na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť nápravy.

Rovnako nepochybil okresný súd, keď u obžalovaného vzhliadol jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/ Tr. zák. spočívajúcu vo vedení riadneho života pred spáchaním trestného činu a súčasne zistil jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., keďže obžalovaný spáchal viac trestných činov, v dôsledku čoho správne aplikoval iba § 38 odsek 2 Tr. zák., nakoľko pri rovnovážnom pomere poľahčujúcich a priťažujúcich okolností nedochádza k úprave dolnej a ani hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Vzhľadom na dikciu § 41 ods. 1 Tr. zák. a trestné sadzby upravené v § 212 ods. 1 Tr. zák. a § 233 ods. 1 Tr. zák. (v oboch prípadoch v znení účinnom v čase spáchania činu) okresný súd postupoval v súlade so zákonom, keď pri ukladaní trestu vychádzal z trestnej sadzby prísnejšieho trestného činu, teda z trestnej sadzby 2 roky až 5 rokov upravenej v § 233 ods. 1 Tr. zák. pri trestnom čine legalizácie príjmu z trestnej činnosti.

S prihliadnutím na povahu spáchaných trestných činov a ich závažnosť, ako aj na osobu obžalovaného, odvolací súd považuje uloženie trestu odňatia slobody vo výmere 2 roky, teda na samej dolnej hranici trestnej sadzby za adekvátne a zákonné, reflektujúce tak účel trestu, ako aj všetky zásady pre ukladanie trestov.

Podľa názoru odvolacieho súdu takto uložený trest odňatia slobody zohľadňuje osobu obžalovaného, ktorý doposiaľ nebol súdne trestaný a z tohto hľadiska možno usudzovať na to, že v jeho prípade išlo o ojedinelý exces z inak riadne vedeného spôsobu života. Na druhej strane postoj obžalovaného k ním spáchanej trestnej činnosti, ako ani charakter skutkov a závažnosť stíhaných trestných činov nedáva žiaden podklad pre možnosť úvahy o alternatívnej forme trestania a s poukazom na dôsledné rešpektovanie účelu trestu je potrebné sledovať správanie obžalovaného v súdom prvého stupňa určenej skúšobnej dobe, ktorú odvolací súd považuje so zreteľom na okolnosti prípadu a osobu obžalovaného za primeranú. V prípade obžalovaného N. K. tak ide primárne o výchovné a preventívne pôsobenie na jeho osobu, ktoré by malo viesť k jeho náprave aj bez priameho výkonu trestu odňatia slobody a ktoré tak reflektuje aj ochrannú funkciu trestu, v rámci ktorej je potrebné dbať na ochranu spoločnosti pred páchatelmi trestných činov. Hrozba nariadenia nepodmienečného trestu odňatia slobody v prípade závažnejšieho protiprávneho konania obžalovaného počas skúšobnej doby by mala byť dostatočne účinným prostriedkom smerujúcim k tomu, aby skutočne došlo k náprave obžalovaného.

Okresný súd postupoval v súlade so zákonom, keď obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenej V. T. S. škodu v sume 800,- eur, ktorú si poškodená uplatnila riadne a včas a ktorá predstavuje sumu, ktorú táto preukázateľne obžalovanému zaplatila za mobilný telefón, ktorý obžalovaný odcudzil a ktorý bol následne poškodenou vydaný pre účely trestného konania a vrátený poškodenej spoločnosti Ingram Micro Slovakia, s.r.o. Rovnako správne postupoval prvostupňový súd, keď poškodenú spoločnosť Ingram Micro Slovakia s.r.o. s jej nárokom na náhradu škody v sume 5.700,- eur odkázal na civilný proces, keďže odcudzený mobilný telefón jej bol vrátený a zvyšok uplatneného nároku na náhradu škody nebol z jej strany preukázaný.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti a prezentované úvahy Krajský súd v Bratislave nezistil žiadny dôvod pre zrušenie alebo zmenu prvostupňového rozsudku, preto odvolanie obžalovaného N. K. ako nedôvodné postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Predmetné rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.